

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D., JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Y. O.**, zast. Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2008, č. j. 2 Az 51/2007 – 25,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2008, č. j. 2 Az 51/2007 – 25 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Odměna advokátky Mgr. Liliany Vochalové **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu NSS do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2007, č. j. OAM-10-519/LE-C09-L07-2007. Žalovaný výše uvedeným rozhodnutím stěžovateli neudělil mezinárodní ochranu dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Ve včas podané kasační stížnosti napadl stěžovatel shora uvedený rozsudek městského soudu z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že městský soud nezkoumal důvody uvedené v žádosti v širších souvislostech, zejména zvažení osobní situace, kdy by se stěžovatel po návratu

do země původu ocitl ve vážné životní situaci. Stěžovatel se obává možných těžkostí, jelikož je Kurd a v Turecku pracoval pro stranu HADEP, agitoval v komunálních volbách. Po zákazu této strany stěžovatel začal pracovat pro její nástupkyni DEHAP a po jejím zákazu pro stranu DTP. Úřady, dle stěžovatele četnictvo, trvale dělalo kontroly v bydlišti stěžovatele. Při jedné z kontrol našli četníci knihu o Abdulahu Ocelanovi, následně na to byl stěžovatel zadržen a odvezen na četnickou stanici, kde byl vyslýchán a bit. Četníci stěžovateli řekli, že bude násilně vystěhován jinam. Po těchto událostech se stěžovatel odstěhoval. Rok se schovával doma na vesnici, poté byl odvezen na četnickou stanici, kde mu bylo řečeno, že o jeho činnosti má policie veškeré podklady. Stěžovatel poté pracoval ve městě Jalova, kde se také dozvěděli, že je členem DTP a vyhodili jej z práce. V době, kdy bydlel ve vesnici Erzurum přišli ke stěžovateli teroristé z PKK a žádali o jídlo. Stěžovatel jim spolu s rodiči poskytl pohoštění. To se dověděli vojáci, ihned stěžovatele i jeho rodiče zajistili, byli bití, následně se jim podařilo utéct. Vojáci dům rodičů zbourali. Proto se stěžovatel rozhodl odjet ze země.

Po návratu do Turecka by se stěžovatel ocitl v naprosto neřešitelné situaci. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nemá kam a ke komu se vrátit a k zemi původu ho nic neváže, je jeho situace mimořádná a hodná zřetele. Dále se stěžovatel domnívá, že městský soud neposoudil dopady svého rozhodnutí, které postrádá známky individuálního přístupu tak, jak to vyžadují příslušná ustanovení správního řádu. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Současně žádá o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud se dále ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy přijatelná. Vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu se zdejší soud podrobně věnoval např. ve svých usneseních ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, případně ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. 2 Azs 40/2006 (obě dostupná na www.nssoud.cz), kde dospěl k závěru, že „další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský (městský) soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti ...“. Právě takové zásadní pochybení zjistil Nejvyšší správní soud v daném případě v postupu městského soudu, jak bude rozvedeno níže.

Nejprve je třeba uvést, že v daném případě stěžovatel v žalobě označil důvod napadení správního rozhodnutí. Uvedl, že dle jeho názoru správní orgán nevyhodnotil náležitě jeho výpověď, a proto mu nebyla udělena mezinárodní ochrana. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a že se na něj vztahují důvody doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, dále tvrdil porušení § 2, § 3 a § 50 odst. 4 zákona

č. 500/2004 Sb., a nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. To vše však pouze v obecné rovině, bez uvedení, v čem konkrétně spatřuje tvrzenou nezákonnost. Nejvyšší správní soud ve svých dřívějších rozhodnutích opakovaně uvedl, že neexistuje zákonná povinnost soudu v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by odporovala zásadě dispozicní a zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je řízení o žalobě koncipováno (viz např. rozsudek č. j. 2 Azs 9/2003 - 40 ze dne 23. 10. 2003, judikát publikovaný pod 113/2004 Sb. NSS). Ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. stanoví lhůtu pouze pro rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo o další žalobní body, nikoliv však na odstranění jiných vad žaloby. Vady žaloby jsou přitom odstranitelné postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s., podle kterého předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nejde-li tedy o situaci, kdy podání neobsahuje žádný žalobní bod, a jde-li naopak o situaci, kdy žalobní bod je formulován nedostatečně přesně a podrobně, popř. chybí-li v žalobě jiné náležitosti než žalobní body či vymezení rozsahu napadení správního rozhodnutí, je soud povinen postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a usnesením vyzvat podatele k opravě nebo odstranění vad podání tak, aby mohlo být věcně projednáno. V případě, že podání není ve stanovené lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat, odmítne soud usnesením řízení o takovém podání, přičemž o tomto následku musí být podatel ve výzvě poučen. Nejvyšší správní soud má zato, že výše uvedené znění žalobních tvrzení v daném případě splňovalo minimální požadavky na formulaci žalobního bodu, neboť z nich bylo možno usoudit na základní právní argumentaci (zejména se má na mysli zpochybnění vyhodnocení výpovědi stěžovatele správním orgánem ve vztahu k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, humanitárního azylu dle § 14 a doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu), o něž se žalobní body opíraly. Z podání stěžovatele bylo zřejmé alespoň v obecné rovině, v jakém rozsahu správní rozhodnutí napadá, a rovněž důvody, proč tak činí (nesouhlasí se správností vyhodnocení své výpovědi). Nejvyšší správní soud má za to, že tento důvod napadení rozhodnutí bylo možné považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., avšak bez potřebné míry konkrétnosti. Proto by se v dané věci nejednalo o rozšiřování žaloby, jež je po uplynutí lhůty pro její podání vyloučeno (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), nýbrž o upřesnění, resp. rozvedení stávajícího žalobního bodu, které je možné, resp. tam, kde je to třeba, i nezbytné učinit i po marném uplynutí této lhůty. Městský soud proto měl vyzvat stěžovatele k opravě nebo odstranění vad podání podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takové opravě či odstranění vad nebránilo uplynutí lhůty podle § 71 odst. 2 věty třetí. Jestliže by podání nebylo opraveno nebo doplněno ve lhůtě uvedené ve výzvě soudu, byly by splněny podmínky pro odmítnutí návrhu (viz rozsudek sp. zn. 2 Azs 92/2005 z 20. 12. 2005). Městský soud však k odstranění vady (žalobní bod formulován nedostatečně přesně a podrobně) nepřistoupil. Potom ovšem nemohl řádně a podrobně reagovat na žalobní tvrzení, protože žaloba konkrétní tvrzení ani neobsahovala.

Z důvodu výše uvedené vady řízení, Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je soud vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Městský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Stěžovateli byla ustanovena městským soudem zástupkyně z řad advokátů; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatele byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů v částce 4200 Kč (za dva úkony právní služby spočívající v odměně za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a za písemné podání týkající se věci samé – to je doplnění kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bodem 5 vyhlášky

č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 9. 2006, dále režijní paušál 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem 4800 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu